Oblio, în pași de dans

(Daniela Caraman Fotea, 27 martie 2007)

Arta anilor ’70, a concretizat între altele, noi abordări perceptive ale realului, explorarea vidului, a spațiilor imateriale, hegemonia abstracțiunii, o modernitate care înglobează și cultura străzii: arta pop coagulând elemente preluate de la societatea de consum, din naivitatea benzilor desenate, reviste sau publicitate. La începutul anilor ’70 se puteau asculta ABBA, Eric Clapton, Phil Collins dar și Black Sabbath, Beatles – Yellow Submarin și Abbey Road, la noi Dan Andrei Aldea și Sfinx – „Lumea albă”, Mircea Baniciu în Phoenix. Epoca Flower power propusese luxurianță pentru imagine, culoarea în toată desfășurarea splendorii, refugiul în Nirvana, cu așteptări și dorită speranță.

Oscilația între un realism naiv și unul magic, preocuparea pentru metamorfoza poetică, universul oniric populat cu creaturi nedeterminate, ascund visele și fantezia artiștilor. Două pelicule, cu carieră de permanență îmi răspund celor afirmate: Sargent Pepper – Beatles și The Point – datorat lui Harry Nillsson, compozitor, cîntăreț cu notorietate (piesa Without you se cîntă și azi), chitarist – favoritul lui John Lennon, pianist, creatorul în 1972 al neuitatului Oblio, micuțul ciudat, născut în țara capetelor țuguiate și proscris, creștetul lui fiind perfect rotund; trimis în Pădurea fără rost (ca și Alice în țara minunilor), trecut prin întîmplări neobișnuite, care îl ajută să-și dobîndească identitatea comunitară, – în speță capul țuguiat ca al semenilor săi.

Iată ce subiect generos pentru un spectacol de balet, pe care mintea neîncetat iscoditoare a Smarandei Oțeanu Bunea, descoperitoare de rețete cuceritoare pentru micii-spectatori, nu îl putea rata. Astfel că noua premieră a Operei comice pentru copii, a înscris în repertoriul teatrului, spectacolul Oblio, creat de Mihai Babușca, regia și coregrafia, Viorica Petrovici, scenografia. Pe scenă, Oana Popescu, Oana Bădănoiu, Cristina Mitu, Cătălin Caracaș, Florentina Răducu, Bianca Stoicheciu, Georgiana Stroe, Vicențiu Popescu, Mircea Ioniță, Slava Grosu.

Vreți să vedeți cum arată o pădure... colțuroasă, care crește sub ochii voștri?, trei grații – zîne rotunjoare, magnific îmbrăcate în voaluri colorate, dansînd ademenitor în figuri – e drept deloc colțuroase, omul de afaceri care transformă totul din verde în galben, și multe alte simboluri apreciate entuziast de copilărime, care, în final primește și învățătura trebuitoare pentru o reușită în viață? E simplu: duceți-vă micuții la Opera Comică pentru copii. Oblio vă așteaptă cu dans și muzică de farmec, într-o inedită îngemănare de real, iluzie, ficțiune.